

РЕШЕНИЕ

№ 6613

гр. София, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **5933** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Национално тол управление към Агенция "Пътна инфраструктура" чрез юрисконсулт Хр. К. против Решение № 598/01.02.2024г., постановено по нахд № 14171/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № ВГ25022023/5800/Р8-200/23.08.2023г., с което на основание чл.179, ал.3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на З. И. Б., е наложено административно наказание – глоба в размер на 1 800,00 лева, за нарушение на чл.179, ал.3а от Закона за движението по пътищата.

В касационната жалба се излагат аргументи за отмяна на решението поради това, че е неправилно. Твърди се, че НП съдържа необходимите реквизити и че при издаването му не е нарушен закона. Оспорва се констатацията, че нарушението не е извършено от санкционираното лице.

В съдебно заседание се поддържа касационната жалба. Иска се отмяна на решението по изложените в жалбата основания и потвърждаване на административния акт. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на размера на адвокатския хонорар заплатен от ответника.

Ответната страна З. И. Б. чрез процесуалния си представител адв.К. оспорва касационната жалба. Намира решението на СРС за правилно и законосъобразно. Представя писмен отговор и писмена защита. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срок и от лице с обоснован правен интерес.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение, СРС е приел за установено следното: На 25.02.2023г. в 11,33ч. в направление излизане от територията на Република България на граничен контролно - пропускателен пункт К. пристигнало пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , вид влекач, марка и модел „М. Актрос“ 1844 ЛС, с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, собственост на фирма „ТИ ЕМ КО“ ЕООД управлявано от З. Б.. След извършване на проверка било установено, че на 06.02.2023г. в 13,55 часа превозното средство не е заплатило изискуемата по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата /ЗП/ дължимата такса за движение по път А- 6, км. 60+705, Чепинци.

В хода на проверката бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП с номер на нарушението F4D157A0A882023DE053011F160A76BE и било установено, че за процесната дата не са получени и платени тол декларации, включително за сегмента на рамката, на която е било отчетено нарушението. Установено било също, че устройството монтирано в процесното ППС на 06.02.2023г. е започнало да предава данни едва в 14,42,51 часа, тоест в 13:55 часа е било изключено и не е подало тол декларация. Жалбоподателят заплатил такса в размер на 133,00 лв. в хода на извършената проверка.

При тези данни е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ в присъствието на жалбоподателя Б., в който след връчването му жалбоподателят записал, че няма възражения. На същата дата били подадени писмени обяснения от жалбоподателя, в които посочил, че на 06.02.2023г. е управлявал процесното ППС. Въз основа на АУАН е издадено оспореното пред СРС НП, с което на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП на З. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800,00 лв. за извършено нарушение на разпоредбата на чл.179, ал.3а от ЗДвП.

За да отмени издаденото НП, районният съд е приел, че в АУАН и в НП не са посочени всички признаци от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му, тъй като не е посочено какъв е бил размерът на дължимата такса по чл.10 ал.1 т.2 от Закона за пътищата, както и по какъв начин същата е била изчислена. Друго основание за отмяната на НП е, че не е доказано по безспорен начин авторството на деянието.

Фактическата обстановка е установена правилно въз основа на събраните по делото доказателства. Фактите са анализирани и са изведени правни изводи. Но изводите относно авторството на деянието са неправилни. Касаторът е представил АУАН, съставен срещу З. Б., за това, че е извършил процесното нарушение на 06.02.2023г.. Б. е получил препис от АУАН и е отразил, че няма възражения, а след това е представил и собственоръчно написани обяснения, с които се потвърждават фактите в акта за

нарушението. Към момента на съставяне на акта Б. се е запознал с доклада и снимките, генерирани от електронната система за събиране на пътни такси и не е имал възражения. Представен е и трудов договор, с който се установяват трудовоправните отношения между Б. и фирма „ТИ ЕМ КО“ ЕООД – собственик на управлението от Б. автомобил. Посочените документи разгледани в съвкупност предоставят данни за авторството на деянието. Съгласно чл.179, ал.3а от ЗДвП субект на нарушението е водачът, който управлява пътното превозно средство, а в случая това е ответникът по касация.

Принципът на пропорционалността е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които държавите-членки трябва да спазват. Санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението. Съдът на Европейския съюз многократно е застъпвал позиция, според която административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели, като санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението. За да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

В процесния случай е приложена санкционната разпоредба на чл. чл.179, ал.3а от ЗДвП, която предвижда административно наказание глоба във фиксиран размер от 1800,00 лева. Тази разпоредбата противоречи на принципа на пропорционалност/съразмерност, тъй като налагането на санкция в предвидения от законодателя фиксиран размер се явява крайно непропорционална спрямо тежестта на нарушението и дължимия размер на незаплатената пътна такса. В този смисъл е и решението на Съда на Европейския съюз от 21.11.2024г. по дело С-61/23, според което в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

Предвид разпоредбата на чл.633 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК решението на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При съобразяване на задължителното тълкуване на съюзното законодателство – решение от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г. на СЕС, се налага изводът, че оспореното пред СРС НП е издадено в противоречие с принципа за съразмерност по чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури.

Предвид изложеното районният съд като е отменил процесното НП на друго основание, като краен резултат е постановил правилно и законосъобразно решение. Наведените в касационната жалба основания за отмяна на оспореното решение са неоснователни, необосновани и недоказани и не се споделят от настоящата

касационна инстанция.

С оглед изхода на делото, искането за присъждане на разноски в полза на ответника по касация е основателно. Предвид направеното от касатора възражение по чл.63д, ал.2 от ЗАНН за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с оглед фактическата и правна сложност на казуса и предвид Решението по дело С-438/22г. на СЕС в полза на З. Б. следва да се присъдят разноски в размер на 400,00 лв.. При определянето на този размер на възнаграждението съдът отчете липсата на значителна правна и фактическа сложност на делото, тъй като след постановяването на решението на Съда на ЕС по обуславящото изхода на настоящото производство дело С 61/23 основният правен спор е решен по задължителен за съда и всички правни субекти начин.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК от АПК, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 598/01.02.2024г., постановено по нахд № 14171/2023г. по описа на СРС, 109 с-в.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място] да заплати на З. И. Б., ЕГН [ЕГН], сумата 400,00 лв., разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: